

tykke (Ophold) giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Holstein-Ledreborg: Jeg tør vel, uden at risikere en Misforstaaelse af den ærede Confeilspræsident — det er meget vanskeligt at sikkre sig i den Henseende — i det, den ærede Minister i Dag sagde, se en Tilkjendegivelse af, at Regjeringen er villig til, enten i et Møde her, hemmeligt eller offentligt, eller i Udvalg at give Oplysning om de udenrigste Motiver, der skulde have foreligget til denne paatrængende Foranstaltning; det er vel ikke for Meget. Dernæst maa jeg vel ogsaa gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at det er et ganske forunderligt Argument, han brugte for at godtgjøre, at vi ikke havde behøvet at vente paa Tillægsbevillingsloven med Finantslovens Behandling i Klar, fordi der i Tillægsbevillingsloven ikke indholdtes andet væsentligt Nyt end de 8 Millioner. Men den ærede Minister maa jo dog vide, at det kunde vi da ikke vide det Allermindste om, førend vi havde set Tillægsbevillingsloven. Det kan altsaa intet Argument være, hvad der staar i den. Nei, skulde det Argument have haat Noget paa sig, maatte det have været begrundet ved et Modbevis imod de almindelige Rygter og den almindelige Bieden, der gif forud, det vil sige, den ærede Minister maatte i Realiteten have paavist, at den Tillægsbevillingslov, der her er Tale om, var af samme Natur som andre Tillægsbevillingslove. Men det har han ikke gjort. Han har nok paavist, at der ud over de 8 Millioner kun fandtes Gjenbevillinger — hvad vi ikke kunde vide — men han har ikke paavist, at vor Forventning om, at det var en ganske eiendommelig Tillægsbevillingslov, der her er Tale om, var vigtig, og det er derom, det dreier sig. Den Tillægsbevillingslov, der i Klar er forelagt, er paa Grund af den Forbindelse, hvori den staar med Kjøbenhavns Landbefæstning, som Alle vidste er foretaget i Sommerens Løb, af en ganske anden Betydning end enhver anden, og derfor var der særlig Grund til at forelægge den tidligere. Til Slutning skal jeg blot bemærke dette. Den ærede Minister siger, at den Kjendsgjerning, at man en Gang har forelagt Finantsloven strax, og at vi da have bebrejdet ham det, skal jeg lade staa. Ja, selvfølgelig lader jeg den staa. Men det er en fuldstændig Misforstaaelse af den ærede Minister, at det skulde være mig ubehageligt. Det, den ærede Minister ikke har paavist — og det er nemlig det, det gjaldt om — er, at han da mere end nu jøgte at naae en Forstaaelse med Thinget; det er udelukkende

det, som det kommer an paa. Kunde den ærede Minister godtgjøre ved nogetshelst Skridt, han har foretaget i de sidste 5—6 Klar, at han for Alvor har søgt en Forstaaelse med dette Ting, en Forstaaelse paa Grundlovens Grund, skulde jeg være den Første til ikke blot at erkende det, men ogsaa at arbejde videre paa dette Grundlag. Men det er altid det, som det skorter paa, og det hjælper ikke den ærede Minister, at han saa kan anføre Ting, hvormed han rent formelt kan forsvare sig som en Advokat for Skranken. Jeg tænker navnlig her paa den Bemærkning, den ærede Minister gjorde, idet han meget, og med en vis Bitterhed, bestred min Ret til at tale om, hvad han havde tilfattet med Forelæggelsen. Jeg mener, at naar en Minister gjør et Skridt, der kun kan føre til eet Resultat, er man berettiget til at sige, at han har tilfattet dette. Thi jeg kan ikke gaa ud fra, at en Minister skulde forelægge en provisorisk Finantslov og være ubidende om, hvad det vil føre til; men det er det, den ærede Minister forlanger. Saa spører han til: Hvor kunde jeg vide, at den strax vilde blive forkastet? Ja, jeg siger, hvor kunde den ærede Minister være ubidende om, at den strax vilde blive forkastet? Det havde været sagt hele Sommeren, hele Varet, ved enhver Leilighed; den ærede Minister maatte jo vide det. Den ærede Minister har her forsaauidt Ret. Han har den Ret, som en juridisk Sagfører har, naar han benægter, hvad der ikke kan præsteres Bevis for. Og naar nu den ærede Minister siger, at det er saa overmaade vanskeligt at debattere med mig, blandt Andet fordi jeg ikke strengt opfatter enkelte Ord i deres mest koncise Betydning, naar de fremsættes fra den ærede Ministers Side, saa vil jeg sige til den ærede Minister, at, hvad der gjør det saa overordentlig vanskeligt at debattere med ham, er netop det, at den ærede Minister lægger meget for meget Vægt paa den Styrke, der kan ligge i at fremsætte en juridisk Benægtelse eller en juridisk Paastand, der i sin Ordlyd kan være korrekt, men i Virkeligheden ikke har anden Betydning end at hindre en Oplysning eller Forstaaelse om det Saglige, der ligger bagved. Det, der for mig ligger bagved enhver Debat, og den eneste Interesse, den har for mig, er at faae at vide: Hvad kan der udrettes saaglig og reelt paa det politiske Omraade. Ikke paa de enkelte Forslag. Thi det gjør jeg ingen Hemmelighed af, at der er mange Forslag, med Hensyn til hvilke jeg ikke vil udrette Andet end at gjøre dem al den Fortræd, jeg kan. Er der virkelig nogen Mulighed for konstitu-